

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: M. H. Damme Jr., R. A. Verwey, J. F. C. Wrede.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.
De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.
Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Uit de Redactie getreden:
J. F. LIGTENBERG.

Mededeeling.

In een der vorige nummers heb ik mij bereid verklaard het Christendom te stellen tegenover het socialisme en dat in het Stud. Weekblad te zullen verdedigen. Waar wij echter in onzen studententijd aan zooveel invloeden bloot staan die ons, die op de hogere burgerschool nog beveiligd waren voor datgene dat rondwoedt op de wereld, min of meer zullen veranderen, daar heeft ook die invloed zich op mij doen gevoelen en heb ik de richting, zooals die wordt aangegeven door de N(ederlandsche) C(hristen) S(tudenten) V(ereeniging) verlaten. Voor deze vereeniging heb ik bedankt. Mijn geloof heeft zich gewend in eene andere richting. Mogelijk zet ik mijne nieuwe opvattingen hier nog eens uiteen. Deze kanten zich echter niet tegen het socialisme.

In de gegeven omstandigheden valt het mij zwaar, zeer zwaar de taak die ik op mij genomen heb te vervullen. Ik hoop en vertrouw dat een der leden van de N. C. S. V. hier eens uiteen zal willen zetten waarom de aanhangers van Christus zich kanten tegen het socialisme. Voor hem die gelooft, dat Christus de Zoon van God is, is zulks zeer wel mogelijk. Getrooste hij zich de moeite zich in te werken in de twee hoofdfactoren waar tusschen het in de toekomst zal gaan. Gaarne had ik mijn taak vervuld maar het heeft niet mogen zijn.

J. F. C. WREDE.

Reactie.

Op actie volgt reactie. Wet van diepe strekking op elk gebied. Ook op het gebied van het studentenleven. Ons maatschappijtje met zijne verouderde instellingen, met zijne minachting voor alles, wat er buiten staat, kan niet ontsnappen aan de wetten, die ook de veelgesmade buitenwereld regeeren. Even goed als het kleine eigenbelang, de bekrompen zelfgenoegzaamheid, zoo menigmaal gesteld worden boven het gemeenschappelijk belang, de solidariteit van het geheel, even goed draagt ook in onze wereld elke actie in zich de kiemen der reactie.

Verleden jaar werd in dit Weekblad ook op eene reactie gewezen, ingetreden na het presidentschap van den heer J. van der Waerden. Dezen was het gelukt de belangstelling voor het corpsleven hoog op te voeren, veel aan te grijpen wat tot dusverre ongerept was. Ook wees hij rotte plekken in de grondvesten van onze maatschappij, doordrong allen van het noodzakelijke met en voor het corps te leven.

En de reactie volgde. Even als na een verblijf onder Franschen, te midden van het roezige, haastige Parijsche leven het ons aangenaam aandoet, weer te zijn in het langzame, kleinsteedsche Hollandsche leven, zoo was het ook noodzakelijk voor ons corps, dat nu aanbrak het presidentschap van den heer Duboucq. De belangstelling in corpszaken reduceerde tot nul, al wat overvoerd was nder zijn voorganger werd nu op hem verhaald. Werd

verleden jaar op deze reactie gewezen, nu acht ik het mijn taak, op eene andere te wijzen ernstig vooral wat betreft de naam van ons corps naar buiten.

Daar is schaarschte aan intellect. Opgejaagd zijn de eischen gesteld aan degenen die op intellectueel gebied wilden arbeiden. Ons die jong zijn, die betrekkelijk nog zoo weinig tijd aan studie konden besteden, is het onmogelijk een plaats te veroveren op de hogere sporten van de wetenschappelijke ladder. En wij hebben het getracht en het is ons gedurende eenen korten tijd ten deele gelukt. Maar door overmachtig opschroeven van ons kunnen en doen. En de reactie was noodzakelijk, vloeide voort uit die overspanning zelve. En is dan ook gekomen. Reeds het vorige jaar bleek dit duidelijk. Daar waar volgens het reglement van de Debating-Club minstens viermaal per jaar eene lezing moet gehouden worden, gebeurde dit slechts tweemaal en beide keeren door niet-studenten. Gedurende den geheelen winter was er niemand die het aandurfde voor de Debating op te treden. Langzamerhand was het peil der lezingen en der debatten tot zulk eene hoogte gestegen, dat deze de groote massa met eerbied vervulde, maar het tegendeel van eene aansporing was om zich aan het werk te zetten.

Maanden van ernstige, diepgaande studie vereischte het om goed gewapend op het spreekgestoelte te verschijnen en bij velen ontbrak de energie, om zich daarvoor te zetten en de rest kon het niet overeenbrengen met hun andere noodzakelijker studies. Buitengewoon klein is ook de kring der debaters. Reeds het bestaan van eenen kring is verkeerd, namelijk dat het steeds dezelfde zijn, die zich in het strijdperk durven stellen. En nu is die kring bovendien nog klein, zijn het slechts heel enkelen. En uit dien kring zijn weer voortgekomen de inleiders en ten slotte de bestuursleden der Debating. Zoo moest dus het bestuurschap van Debating zijn de lauwerkrans gedragen door eenen, die zijne sporen verdiend had in het strijdperk der meeningen, moest de bestuurszetel zijn de rustplaats den moeden kampvechter aangeboden.

Maar nu is de reactie gekomen.

Steeds kleiner is geworden de kring der gladiatoren. Dan waar afgaat en niet bijkomt daar mindert. En zij die overbleven zijn of bestuursleden of oud-bestuurders. De onvermijdelijke reactie is gekomen en de Debating verkeert in hoogen nood. En dat dit geen plaatselijk verschijnsel, maar wel degelijk een algemeen is bewijst de crisis, die ook het Weekblad door maakt. Ook hier zien wij dezelfde hooge opvoering, ook hier weer hetzelfde strijdperk, waar een klein aantal strijders gereed staan den argloozen, die hun den handschoen toewerpt te verpletteren onder hunnen juisten slag van in den strijd gestaalden kampvechter. En liever dan zich daaraan te onderwerpen houden de jongeren zich op eenen afstand, laten het veld vrij voor den, door eind-examen reeds sterk geslonken kring.

Maar meer nog, erger nog.

Niettegenstaande al vermocht het de Debating steeds haar leden te boeien, wisten de voordrachten zoowel als de debatten steeds groote belangstelling op te wekken. De ruime kring van toehoorders, het groote aantal leden bewijst dit genoegzaam.

Maar niet alzoo het Weekblad. De belangstelling der lezers in de daarin behandelde zaken en de daarin gevoerde debatten mindert steeds. De laksheid van de tegenpartij maakte het Weekblad op politiek en economisch gebied eenzijdig.

Men zal mij misschien tegenwerpen, waarom het nu weer juist op politiek en economisch gebied moet zijn, dat het Weekblad zich beweegt. En ik zou niet anders kunnen doen als het gemotiveerde van deze vraag erkennen en daarnevens mijne spijt betuigen, dat het juist enkel die zaken zijn die er voornamelijk in behandeld worden.

Het is toch volstrekt niet noodzakelijk. Hoeveel is er niet, dat ons allen belang inboezemt, dat in staat is ons eenigen tijd aangenaam bezig te houden.

Hoeveel gebeurt er ook niet in de studentenwereld, dat geschikt is om in het Weekblad besproken te worden, terwijl Corps en Corpszaken toch dikwijls veel belang wekken onder de lezers van het blad.

In de mijns inziens verkeerde richting, waarin het Studenten-Weekblad zich beweegt, zie ik dan ook de reden dat zich daar de reactie scherper en duidelijker vertoont. Moeilijker zal het dan ook voor het Weekblad zijn, om de crisis, die het nu doormaakt, te boven te komen, maar wat mij betreft, zie ik alleen heil in eene geheele reorganisatie in het sturen in banen van letterkunde en satire en kan dit alleen in staat zijn, om het Weekblad deze crisis te boven te doen komen en frisch en verjongd, weer te zijn ons orgaan, daar waar Delft zich toch volkomen waardig getoond heeft een eigen orgaan te hebben.

M.

John Ruskin. „Fors Clavigera”.

Uit: „Fors Clavigera”, verzameling van brieven aan werklieden. Uit het Engelsch door B. H. Met voorrede van FR. VAN EEDEN.

Het is niet te ontkennen, dat het meest kenmerkende verschijnsel van onzen tijd is de groote drang tot gelijkmaking, tot effening, of liever de groote gevolgen van dien drang, die op zichzelf misschien altijd bestaan heeft. Steeds meer worden verschillen in ras, in volkskarakter, in godsdienst, in alles, wat den eenen mensch en het eene volk van den anderen mensch en het andere volk onderscheidt, opgeheven — om plaats te maken voor een groote overeenkomst in denkwijze en in smaak. Waar de zoogenaamde beschaving hare intrede doet, daar verdwijnt steeds meer het persoonlijk- en volkskarakter, zoodat een beschaafde Japanees en een beschaafde Hollander meer in opvattingen en leefwijze overeenstemmen dan een paar bewoners van aan elkaar grenzende landjes van centraal-Borneo (zie b. v. dr. Nieuwenhuis interessant boek over 't laatste). Dit nivelleerend karakter is ook juist 't kenmerk van onze beschaving; iemand wordt beschaafd genoemd, als hij net denkt en doet als de als beschaafd erkende volkeren dat gewoon zijn — in 't tegengestelde geval is hij onbeschaafd of dom of gek en het wordt wenschelijk en zelfs verdienstelijk, geacht hem dat onder het oog te brengen, en hem desnoods met geweld tot beschaafd-zijn te dwingen. Een zeer belangrijke rol in dit effeningsproces speelt zeker wel de groote verspreiding van alle mogelijke litteratuur over het beschaafde deel van onze aarde, een rol, waarvan we het belang gemakkelijk kunnen nagaan, wanneer we ons de wereld eens zonder kranten, brochures, populair-wetenschappelijke boeken, goedkope romans, verkiezingsmanifesten en dergelijke, denken, en wanneer we bedenken den invloed, die zoo'n stremming van communicatie op de vorming van openbare meeningen, op de organisatie van politieke partijen, op de verbreiding van nieuwe ideeën hebben moet.

De pers is werkelijk de koningin der aarde, en dit koningschap heeft zij te danken aan eene wisselwerking van de uitbreiding der verkeersmiddelen, en de vraag naar eene overstelpende hoeveelheid „elk wat wils” lectuur die daarmee gelijken tred houdt.

Steeds meer wordt de krant de politieke voedstermoeder voor de groote menigte, en de held of heldin „uit het boek van den dag” wordt het voorbeeld ter navolging voor steeds meer „dames en heeren”. Zoodat ik al zei bestaat er echter zoodat overall wisselwerking tusschen vraag en aanbod, in zoverre, dat al moge de aard der litteratuur grooten invloed op de denkbeelden uitoefenen, toch ook de wisseling der denkbeelden, of liever van den smaak weer den aard der litteratuur bepaalt, zoodat daarin een sterk wisselende mode is waar te nemen, wat niet pleit voor het gehalte en de echtheid dier litteratuur zelve.

Wanneer een boek, dat in zijn tijd opgang gemaakt heeft, na een jaar of tien verouderd is, dan moeten we ons niet verbeelden, dat dat komt, omdat de ontwikkeling der denkbeelden tegenwoordig zoo snel gaat, maar dan ligt het in de eerste plaats daaraan, dat het boek niet de moeite waard was, en dat zijn succes alleen te danken was aan de leetuurhonger en de groote grilligheid van onzen tijd.

Het is in de litteratuur precies hetzelfde, als in de toiletten — we vinden de hooge hoeden en gekleede jassen, die onze vaders in hun jeugd als het toppunt van *élégance* beschouwden, eenvoudig smakeloos en bespottelijk, en we zouden den man uitlachen, die met dat zekere air van *dis tinctie* en *welbehagen*, dat een modieuze kleeding geeft, zich in die leelijke kleedingstukken hulde, terwijl wij zelf zonder blikken of blozen met een elegant gebaar onzen hoogen hoed opzetten, en voor den spiegel den keurigen snit van onze gekleede jas bewonderen, ons daarbij verbeeldende, nooit een voorwerp ter bespottung te kunnen worden, maar den hoogsten graad van *distinctie* te hebben bereikt. Nu kan men toch moeielijk zeggen, dat ons *aesthetisch* gevoel in de laatste jaren in die mate vooruitgegaan is, dat we het leelijke van den ouderwetschen en het mooie van den nieuwerwetschen hoed kunnen zien, maar wel kunnen we zeggen, dat en de oude en de nieuwe hoed leelijk zijn — en alleen mooi gevonden worden door een publiek, dat gewoon is, anderen na te praten en mooi te vinden, wat de meerderheid mooi vindt.

Ofschoon het nu onmogelijk is, een scherpe definitie van „mooi”, of „echt”, of „goed”, of „wijs” te geven, aangezien de waardeering daarvan altijd van de persoonlijkheid des beschouwers afhangt, zoo kan men toch wel zeggen, dat iets, dat na twintig jaren algemeen leelijk zal gevonden worden ook nu leelijk is, en dat daarentegen iets, dat na eeuwen nog steeds door het beste en meest beschaafde deel der bevolking hoog gewaardeerd wordt, en in steeds ruimer kring waardeering vindt, daardoor werkelijk een brevet zijner echtheid verkrijgt.

Geen denkend mensch, die iets van deze dingen begrijpt, zal ooit zeggen, dat de Venus van Milo of de Madonna van Rafel, of de Bijbel, of Goethe's Faust of Kant's filosofie verouderd zijn, noch, dat zij ooit verouderen kunnen, want hij weet, dat deze kunstwerken eeuwige waarheden en eeuwige gevoelens bevatten, die met den menschelijken geest evenzoo verbonden zijn als de vleugels met den vogel. Uit deze werken kan ieder mensch van het heden en de toekomst iets leeren, hij kan voelen, dat er een band bestaat tusschen hem en den kunstenaar, hij kan de dingen begrijpen, die de kunstenaar voor eeuwen aan de menschen heeft willen zeggen, omdat die dingen wijs waren en mooi.

Het is voor het boek, dat ik van plan ben, hier eenigszins in den breedte te bespreken weinig lof, wanneer ik zeg dat het zich nu, na vijf-en-twintig jaren (het werd in de jaren van '70 tot '80 geschreven) even goed laat lezen, alsof het gisteren was uitgekomen, maar veel lof is het, wanneer ik zeg te meenen, dat gedeelten ervan klassiek zijn in dien zin, dat zij waarheden bevatten, die niet voor vandaag of morgen de menschen zullen interesseeren, maar die altijd, onder welke „productiewijze” ook, een leidraad voor denken en handelen zullen kunnen zijn, die altijd weer stof ter overdenking en leering zullen verschaffen.

Dit boek, dat in den vorm van een verzameling van brieven aan arbeiders op zeer verschillende tijdstippen geschreven is, bevat ongetwijfeld de gedachten van een groot man en vooral ook van een eerlijk man. Ik heb zelden een boek gelezen, waarvan de schrijver zoo openhartig al zijne gedachten, al zijn omstandigheden zelfs aan het publiek mededeelt op een toon, die getuigt van een groote liefde voor degenen tot wie hij spreekt, maar tegelijkertijd van een hooge mate van zelfbewustheid, die hem met eene mate van autoriteit doet spreken, die niet altijd aangenaam aandoet, en soms zelfs een gevoel van wreveld opwekt. Ruskin is het ideaal van een „gentleman” hij is beschaafd zoodat weinig anderen, veelzijdig ontwikkeld, een uitstekend geleerde en kunstenaar. Hij heeft, door zijn groote kennis van de kunstgeschiedenis, de hoogste en beste uitingen van de menschen uit alle historische tijden begrepen, en is daardoor een groot menschenkennner, geworden — hij heeft de wereld over verscheiden eeuwen gadeslagen en de drijfveeren voor hare handelingen opgezocht — hij heeft het goede en groote, het eeuwige in den mensch overall ontdekt, waar het te vinden was, — hij heeft levenswijsheid opgedaan.

Zelf is hij meer kunstenaar en wijsgeer dan staathuishoudkundige, en het is daarom geen wonder, dat hij de

belangrijkheid van de kunst, van de bouwwerken, de standbeelden, de kerkgebouwen overschat, dat hij een overdreven afkeer heeft van alles wat smakeloos is, van fabrieken, schoorstenen, steden, leelijke kleeren enz., maar het is toch gelukkig, en van een zeer beschaafd man te verwachten, dat hij het belang van al deze dingen inziet en betoogt, een belang, dat door de niets-dan-staathuishoudkundigen meestal eenzijdiglijk wordt verwaarloosd, waarmee genoemde staathuishoudkundigen blijken geven van niet voldoende met de menselijke natuur rekening te houden.

(Slot volgt).

Een ontmoeting.

(Fragment uit een onvoltooiden roman).

(Vervolg en slot van blz. 193).

De prachtige vrouw richtte zich op en zei iets tegen haar vriendin, die naast haar stond; toen wandelden ze langzaam naar een groot raam, waar ze voor bleven staan kijken door de smalle heldere stroken in het matglas naar beneden in de foyer. En als vanzelf liep hij ze achterna, dwars door het gekijk der omstanders heen. Door dit doen ineens geheel rustig geworden sprak hij ze op een zachte onverschillige toon aan:

„Waar staat u zoo belangstellend naar te kijken, juffrouw?”

Ze keek hem rustig terug aan, zonder enige verwondering: „Ik kijk naar die mensen, meneer, die daar champagne zitten te drinken.”

„Zoo, dat is een vrij moppig gezicht, maar vindt u het niet moppiger zelf te drinken?”

„Ja zeker, meneer.”

„Mag ik dan het genoeg hebben u een glas te mogen aanbieden?”

Even keek ze verwonderd op uit haar gedachte, dat ik haar toch niets zou aanbieden en zei direct: „Graag meneer.”

En ineens voelde hij een warme koestering bij deze uitvloeiing van zijn verlangen, nu zij er op in ging en nu het ongedachte stond te gebeuren.

„Gaat u voor,” en met een sierlike handbeweging inviteerde hij glimlachend haar te passeren. Langzaam en gracieus liep ze voor hem uit en nu pas zag hij dat ze in strak spannend zwart fluweel gekleed was met een lange voorname sleep, die ze mooi liet meekronkelen op de trap.

Beneden in de foyer in het tintelende feestelike licht bleven ze staan en keken rond over de tafels, waar mensen vervelend zaten uit te rusten of poogden zich te amuseren. En die mensen en die tafels en die muziek en versieringen waren nu juist de passende dekoraatsie voor de heimelikelachende verwachting van een heel fijn en hevig leven, dat hij in zich voelde opengaan.

„Dit lijkt me wel een goede plaats, hè, hier zoo, vin je niet?”

„Ja, goed”, zei ze onverschillig terug. Met een mooi armgebaar schoof ze een stoel een weinig opzij, bleef nog even staan om rustig rond te kijken en ging toen langzaam zitten. En stil lachend keken zijn ogen naar het bewegen van haar arm, van haar hand, het bewegen van haar slank lijf, terwijl ze haar rokken opzij schoof om goed te zitten.

Nu eerst wat bestellen, en dan kijken, langzaam kijken, naar haar, naar haar. . . .

„Aanneme!” Hij duwde de stoel naast hem tot hij goed stond, lei zijn jas over de leuning, haalde zijn sigarettenkoker uit z'n binnenzak en stak een sigaret op, alles doende met prettige langzaamheid. . . . Ineens de kelner naast hem, haastig.

„Breng je twee glazen champagne.”

„Twee meneer?”

„Ja twee, vlug wat.” Nu kon het komen. Zijn stoel dicht bij de tafel schuivend, de beide ellebogen op tafel en haar lachend aanziende, blies hij langzaam de sigarettenuit. Zij had ook een beetje geanimeerd haar stoel verschoven en lei een geel zijden tasje op tafel.

„Wat heb je daarin?”

„O, allerlei dingen, die je zoo nodig hebt, poederie en zoo. Ook mijn sleutel.”

„Geef eens even hier,” en toen ze hem het tasje had toegereikt: „God, wat een leuk tasje, 't is zeker van zij of satijn. En wat een mooie kleur, vin je niet, die vreemde bloemen er zoo even in gewerkt.”

„Ja 't is wel een mooie, maar 't is al zoo vuil. Maar 'k heb nog een veel mooiere, die thuis is, veel duurder nog.”

Langzaam maakte hij het soepele tasje open. Een fijne warme odeur steeg er uit op; langzaam snoof hij de geur van week-warme wellustigheid op en begon voorzichtig met zijn hand tussen de kleine dingen te rommelen.

De kelner schoof haastig twee glazen champagne op de tafel, liep weg.

„Pas op dat je de sleutel er niet uitneemt, hoor,” zei ze lachend, terwijl ze zich naar Frits overboog en met haar vinger dreigde.

„En waarom niet? Nee, ik geloof dat ik die maar mee zal nemen, want dan moet je wel met mij naar huis. Ik wens je nu eenmaal te volgen als een lastige page, die zelfs blij is als hij een vertoornde blik uit je mooie ogen krijgt”.

„Nee, toe, geef me de sleutel terug, heus ik kan h'm niet missen”, smeekte ze, haar hoofd verleidelik-lachend op zij gebogen.

„Zoo is die sleutel je zooveel waard; nou dan is het mij des te aangenamer hem te houden. Daar komt nog bij dat, als ik 'm heb, ik er ook zeker van ben je thuis te brengen.”

„Nee, je kunt niet bij me slapen, hoor, ik ben veel te bang dat meneer het merkt, nee dat gaat niet.”

„Wat, ik kan je toch wel thuis brengen, daar steekt niets in. Ik vraag helemaal niet om bij je te blijven van nacht. Maar ik breng je thuis, dat kan toch wel. Of ben je hier met iemand?”

„Nee, je kunt me wel thuis brengen” zei ze weifelend terug, me niet geheel vertrouwend.

„En wie is die meneer, die zoo'n despotiese macht over je heeft?”

„Dat is m'n mainteneur”.

„Een aardige man?”

„Ja, och jawel, een hele nette man en die me flink betaalt. Maar hij staat me niet veel toe. Laatst nog op het Bal-Masqué in 't Gebouw, toen wou hij niet dat ik er heenging. Maar ik heb hem lekker ver neukt” Dit laatste fluisterde ze Frits toe, de hand voor de mond; maar ziende dat Frits er zich niets van aantrok, het wel leuk vond, ging ze voort, steeds lossier wordend: „Die smeerlap wou het niet hebben maar ik zeg tegen mijn broer, ga jij er heen, neem mij dan ook mee, hè, ik heb wel geld. Nou dat wou hij wel, dat begrijp je. We zijn toen boven geweest. En wie denk je dat ik daar beneden zag, m'n meneertje hoor, met zijn hele club en aardig dronken, een soupetje op de Witte gehad. Nou, toe zeg ik tegen m'n broer: ga jij naar beneden, geef hem, ik wees toen aan hem wie meneer was, geef hem dit briefje en zeg de complimenten van Jeane. Ik gaf hem toen m'n visite kaartje met er op bonjour. En die jongen, die wees daar maar al uit de zaal tegen meneer en zei: daar zit ze, kijk daar. Jezus, je moest zien wat een gezicht ie zette. Toen kwam ie boven en toen zei ie: Jeane, ga je mee souperen” (schuddend met haar hoofd deed ze z'n dronken stem na) „maar ik zei: nee nathals, je bent me veel te vies bezopen. Och toe, zei ie toen. Maar ik heb hem gewoon laten lopen en heel zoet was hij om drie uur bij me.”

„En is die nette meneer vaak dronken?”

„Nee, o nee, hij is altijd even netjes. En hij haalt ook nooit zwijnderij met me uit. Maar ik moet altijd iedere avond thuis zijn, dat wil ie hebben.”

„Slaapt ie dan iedere avond bij je?”

„Ja”.

„Verdomme, dan zal je het druk hebben.”

En zij, hem eerst niet begrijpend, maar toen ineens lachend: „Maar we doen het natuurlijk niet iedere avond, ben je gek. Nee, ik bedoel maar dat hij geregeld iederen avond thuis komt, van de Witte.”

„O, dus je woont samen.”

„Ja al een jaar of twee ga ik met hem.”

„En wat heb je daarvoor gedaan?”

„In de Divan geweest en toen een tijd met Spatter. Ken je Spatter?”

„Is dat niet die automobielenkerel die gevangen heeft gezeten?”

„Ja, die is het, maar van dat stelen is niets waar, hoor. Ik heb pas nog brieven van hem gehad. Nou, met die Spatter ben ik een paar maanden geweest. Een mooie man, hè. Ik was dol van hem en we hebben ons huwelijksreisje gemaakt langs de Rijn. Drie maanden! Ik herinner me nog wel de eerste nacht. Ik lag met m'n gezicht naar de muur en toen zei ie: Jeane, Jeane, heel zachtjes. Maar ik

verroerde me niet. Gek, hè. Toen we terugkwamen zijn we in de Bossestraat gaan wonen, net als man en vrouw en iedereen zei: wie is dat mooie vrouwtje. Verdomd als het niet waar is. En na het werk dan kwam ie bij me. Jezus, wat was ik gelukkig. Nu is ie weg. In eens is ie van me wegge-
lopen. Eigenlijk toch smerig van hem. Maar een mooie vent als 't was, met zulke lange snorren.

En nu ben ik bij hem. Maar ik blijf er niet lang meer, 't is me te onvrij. Met Mei ga ik verhuizen. Misschien krijg ik meubeltjes van hem, verdomde mooie meubeltjes, bruine

Zoo liep het gesprek door: zij zat druk haar oppervlak-
kig leven te vertellen van rechts naar links, nu dit, dan dat, het gewone maintainence bestaan, zonder enig groot gevoel, zonder enig groot genot; het fantastiese en dronken-
kleurige verlangen van de jeugd verstikt door een ondoor-
dringbare korst van geldzucht, het jonge leven gedood door de omgang met kleine, domme, ploertige mannen: de reu-
zen tragedie van de mooi levende zwakke enkeling gedood door de grote grauwe massa kleine mensjes.

En hoewel Frits dit alles zeer scherp zag merkte hij dit koel en onbewogen op en gaf hij zich geheel de houding van een student, die met een hoer spreekt, onverschillig pratend, langzaam rokend en nu en dan een domme geestig-
heid zeggend

Want dit was niets, dit was het oppervlakkige, het povere, het gewone, het koud-neutrale. Maar in hem leefde en feestte een hevig genot, een wijds vervloeiende ontroering van vrouwe
schoonheid. Het was geen begeren en het was ook geen
liefheid; het was alleen de pure schoonheid van jonge vrouw,
die hij nog nooit zoo geheel en alleen gezien had.

In het eerst bij het begin van het gesprek, voelde hij een zacht stijgende, heerlike bedwelming door dit ongeziene, dit zoo sublieme voor een jonge man. En toen de troeble-
ring opklaarde tot een scherp en hevigenieten, zag hij, dat zij haar eigen schoonheid niet kende, dat haar gesprek er ook in 't geheel niet bij hoorde en er ook geen invloed op had, zooals een valse toon een schoon beeld niet zal aandoen.

Ja, 't was zijn idealisme, die hem dat deed zien, hij zag het zelf heel goed. Maar hij wilde het zoo zien, hij wilde zich zelf zien, dit allerbelangrijkste. Nog nooit had hij zoo direct, zoo alleen en zoo hevig het moment-van-geluk ge-
voeld, dat het leven waard maakt om te leven.

God, god, hoe mooi was ze! Achter zijn glimlach van onverschilligheid keek hij strak naar haar; een grote, zwarte Rubenshoed, waar twee zwarte trotse veren over gebogen stonden; aan de onderkant was de hoed donker-
rood, waartegen het vele blonde krullende haar stil-vroolijk tegen uitkwam. Een tijdje tuurde hij naar een enkele vlok, die los was geraakt en half over het oor fijntjes vergolde; over het ronde voorhoofd vielen kleine, ijle krulletjes; toen de ogen, grote amandelvormige open ogen, waarboven symetries dunne wenkbrauwen; de dunne neus met even-gebogen neusgaten; de overheerlike mond met stille dunne bovenlip en lachende, rode gekrulde onderlip; de fijne kin, de onschuldige van niets wetende kin, die zich onbewogen maar liet bekijken. Om de slanke, zachte hals droeg ze een hoge, witte ruche, die in een kleine strik van voren geknoopt was. En verder was ze geheel in zwart spannend fluweel van een diep donker warme heimelijkheid, met hier en daar een streep stille broeiing van licht. Wit geglaceerde vingers in heel mooi en stil gespeel voor het donkere fluweel. . . . En in eens zag hij haar als Helene Tourment van Rubens in het Mauritshuis, maar veel belangrijker, met een lachend dartelend leven, voortgaand, jubelend en niet in een bepaalde houding ver-
stard, als met stilstaand bloed, op een portret. Ha, dit leven, dit lachend gelukkige leven weer te geven in deze voornaamheid, in deze sierlike hoed, in dit wondere gelaat, in dit spannend fluweel; om d't alles te bestuderen, lang en diep er naar te kijken en het dan voor goed vast te houden met een zuivere lijn, je popelend genot bedwingend. . . .

Maar wat was het dan, dit onzegbare, dwong Frits zich te overdenken. 't Zal heel diep en toch heel klaar in haar en 't doordrong hem met een mild en koesterend licht. Het was eigenlijk niet van haar en ze leefde er geheel buiten haar dode leven. Maar in enkele momenten bedwelmdde het hem: in het bewegen van haar mond zag hij het en in de jongemeisjes manier waarop zij babbelde; maar vooral, toen zij zich naar hem over boog en haar ogen langzaam groot-
open gingen in het lachend begeren van het rijpe, jonge vrouweleven. . . .

God, god, wat was het heerlijk schoon wat hij zag, wat hij ook alleen kon zien, dat, wat niet te bevleken was en

zoo schoon, dat het niet zondigen kon.

Voor Frits was ze een chatelaine, die het aan durfde om door haar voornaamheid de domme, grove poorters in bedwang te houden en die gekomen was om te zien of er ook één durvend en geestig genoeg zou zijn om haar te bevallen:

En toen Frits haar, lachend en stoeiend door de stille nacht-
straten, naar huis had gebracht kuste de chatelaine hem in eens op den mond.

April 1900.

J. D. A.

P. S. In het vorige nummer staat een storende druk-
fout: laatste regel staat: genotsdrang te kunnen hou-
den. Lees: genot droog te kunnen houden.

The Transvaal from Within.

Een merkwaardig boek. De schrijver, J. P. Fitzpatrick, secretaris van de Reform Committee te Johannesburg, ge-
boren in Zuid-Afrika, en inwoner van Transvaal sinds 1884, is ontegenzeggelijk bevoegd boven velen, om de wereld iets te toonen van de verborgen geschiedenis van het treurspel in de laatste jaren in Zuid-Afrika afgespeeld.

Zijn standpunt wordt in het kort aldus door hem uit-
eengezet:

De lezer wordt niet genoodigd om te gelooven, dat het geval op zoo'n wijze wordt voorgesteld, als had kunnen gebeuren door een onpartijdig geschiedschrijver. Het is „the Transvaal from within” door een, die al de onrechtvaardigheid en onwaardigheid van het standpunt inziet. Met de kennis, echter, dat eene goede zaak bedorven wordt door overdrijving, en met het verlangen om onrechtvaardigheid tegen anderen te vermijden, is er eene ernstige poging gedaan, om de feiten zuiver voor te stellen. In hoever deze poging gelukt is, moet de lezer voor zichzelf beslissen.”

En ieder, die het boek gelezen heeft, zal moeten erken-
nen, dat weinig menschen van hunne vijanden zoo'n waar-
deering hunner deugden hadden kunnen geven. Ziehier het begin eener beschrijving van Krüger:

„In de geschiedenis van Zuid-Afrika zal de gestalte van den barschen, ouden President groot en treffend oprijzen. Schilderachtig, als de gestalte van een, die door zijn karakter en zijn wil een volk maakte en beheerschte; heerlijk als een, die in het zwartste ongeluk nooit afweek van zijn doel, of beefde in zijn pogen; die met een moed, die noodlottig scheen, en nog schijnt, maar die wel heldhaftig mag worden genoemd, opstond tegen de macht van het grootste rijk der wereld.”

En dan gaat de schrijver voort met te zeggen, hoe Krüger zijn geluk en voorspoed heeft laten voorbijgaan, door zijne kracht en aanleg te gebruiken in den strijd, tegen vooruitgang, tegen wat de geest van den tijd eischt van een goed geregeerd land. Ook echter, dat dit, en de diepe onuitwis-
bare haat tegen Engelsche regeering, gegrond zijn in de historie, hunne oorzaak vinden daarin, dat de boeren door de slechte regeering der Engelschen, de aanmatigheden der zendelingen, de onteigening der slaven, gedwongen werden te trekken uit hun land naar de woestijn. Van de acht en negentig, die de eerste groote trek vormden, kwamen zes en twintig veilig te Natal aan.

Lezenswaard is de geschiedenis der annexatie van '77, hoe Engeland de Regeering overnam, toen de schulden van den Transvaalschen staat onbetaald bleven, omdat er niets was, om ze mee te betalen, toen drieduizend vierkante mijlen verwoest waren door de inboorlingen, waartegen het land zelf niet krachtig genoeg kon optreden. En hoe deze overname geschiedde met de toestemming van President Burgers. Maar ook, hoe de Britsche Regeering zijne beloften niet hield, ongeschikte ambtenaren aanstelde, den Volksraad niet samenriep. En hoe een oorlog hieruit volgde.

De oorlog eindigde met de bekende conventie van Pretoria, die, evenals de Londensche conventie van '84 in dit boek is opgenomen.

Nu komt echter de hoofdzaak, de geschiedenis van Trans-
vaal na den oorlog, wat de schrijver zelf mee heeft gemaakt. In het begin de verdrukking der Engelschen, die, ongesteund door hunne eigen regeering, waren overgeleverd aan den willekeur der verbolgen Boeren. Na '86, toen de goudmijnen te Barberton werden ontdekt, en vele uitlanders toestroomden, om het goud te bemachtigen, maar tevens het goud deden vloeien in de schatkist van den staat, werden de verhoudingen

(Zie vervolg Bijvoegsel.)

BIJVOEGSEL

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van DONDERDAG 19 SEPTEMBER 1901.

iets beter. Maar ook toen, in Barberton, en later in Johannesburg, deed zich de behoefte aan hervorming en verbetering duidelijk kennen. Het groote bezwaar was dat van het kiesrecht. Want zonder het kiesrecht, om kracht bij te zetten aan hunne verlangens, konden de uitlanders wel smeeken, en overtuigen, en dreigen, maar zeker konden zij nooit zijn, dat hunne woorden in overweging zouden worden genomen, dat men zich zou houden aan de beloften, hun gedaan. In '76 werd eene wet gemaakt, waarbij een vreemdeling het volle burgerrecht kreeg, wanneer hij grondbezitter was, of anders een jaar zijn verblijf in het land had gehad. Maar volgens de wet van 1890 kon een uitlander dit eerst krijgen na een verblijf van 14 jaar — wat, wegens de slechte administratie der veldkornetten, gewoonlijk lastig viel aan te toonen — en dan nog eerst wanneer hij grondbezitter was, en lidmaat van eene Protestantsche gemeente. In '94 werd een wet gemaakt nog strenger beperkende de grenzen van het kiesrecht, „de laatste steen van Krüger's Chineesche muur. De uitlanders en hunne kinderen werden voor altijd van het kiesrecht beroofd, en voor zoover als de wetgeving dit kon verzekeren, zou het land bewaard blijven voor de nakomelingen der Voortrekkers.”

En doordat zij het kiesrecht misten, konden de industriëelen nooit zeker zijn van de verbeteringen die zij wenschelijk achtten, wat aangaat de N. Z. A. S. M., het dynamiet-monopolie, de drankwet en de wetten op arbeid van inboorlingen, waardoor jaarlijks de industrie werd belast met meer dan dertig millioen gulden. Niet, dat dit alles was: „£ 650 werd uitgegeven aan de opvoeding der kinderen van hen, die negen tienden betaalden van de £ 63000 uitgegeven voor onderwijs.” Enzovoort.

Het gevolg van dit was, dat de ontevredenheid in Johannesburg steeds sterker werd, en dat, toen alle pogingen om te geraken tot eene wettelijke oplossing mislukten, men zijn toevlucht ging zoeken in geweld. En zoo kwam dan de beruchte inval van Jameson door een samenloop van vergissingen en fouten. Er is gezegd, dat het plan was, de regeering te brengen aan Engeland. Wat ook het idee mag zijn geweest van Cecil Rhodes, van de Johannesburgers is dit niet de bedoeling geweest. En juist, omdat hun standpunt zoo duidelijk is uitgelegd in dit boek en omdat dit standpunt — in ons land tenminste — zoo weinig bekend is, zou ik Hollanders graag dit boek zien lezen, en overdenken. . . . Maar hiervan wil ik niets zeggen. Ieder, die hier iets van weten wil, kan het boek koopen voor 30 cent, of anders, eene betere uitgave, voor 2s. 6 d. netto. Uitgever: William Heinemann, Londen.

Nog even wil ik echter iets neerschrijven van de gedachten, die onder het lezen bij mij zijn opgekomen. Ik geloof, dat hier weer een duidelijk voorbeeld is gegeven van wat de grondoorzaak is van alle menschelijk kwaad, en ongeluk. In hun kleinzielig, bekrompen bestaan zoeken de menschen naar hun eigen geluk, en zien niet, of willen niet zien, het geluk van het geheel, het absolute, oneindige. En de krachten, die ieder gebruikt tot het bereiken van eigen geluk, gericht in willekeurige richtingen, werken elkaar tegen. Slechts dan, wanneer zij — gericht op het oneindige, dus evenwijdig — samenwerken, zal er iets grootsch tot stand worden gebracht, zal de menschheid voortschrijden met reuzeschreden op den weg naar het geluk — nooit het geluk, het oneindige, bereikend, omdat het oneindige den mensch niet is gegeven — maar stijgend, steeds stijgend naar de zaligheid, het ideaal.

Er zijn twee partijen, ieder slechts ziende, wat zij beschouwt, hare rechten te zijn — en, van dit standpunt uitgaande, volkomen logisch handelend: De Boeren, wier voorvaderen het land hebben bewoonbaar gemaakt ten koste van eigen bloed en goed zien in iederen vreemdeling een indringer, en willen hem dan ook geen rechten toekennen.

De Uitlander, die door zijn geld de regeering mogelijk maakt, eene herhaling van de geschiedenis van '77 voorkomt, vindt, dat hij wel mede mag oordeelen over de wijze, waarop zijn geld wordt uitgegeven. En geen van beiden wil het recht, de behoeften, van den ander in aanmerking nemen. Totdat door het blinde koppige handelen van beide, het niet willen toegeven, zoodat het gemeenschappelijk geluk van allen zoo groot mogelijk mag zijn, er een hel op aarde ontstaat, een losbarsten, en woeden van al, wat in den mensch het slechtst is — verwoesten van

verkeersmiddelen, rijkdom, opgezameld in jarenlang hard werken, plunderen, ontwijden van vrouwen, branden, moorden; jammer, ellende, ongeluk

En toch, als de menschen het wisten, het al is geluk.

R. A. V.

Trekjes uit het leven.

En ik zag hen loopen, jongens en meisjes met hun tennis-rackets in de hand, vier vooruit, drie erachter. In het midden twee meisjes, vroolijk lachend en pratend. En zij kruisten den weg van den arbeider, die zijn zwaren last achter zich trok; hij hield op, terwijl het zweet langs zijn voorhoofd gutste, om hen voorbij te laten gaan en zij gingen voorbij; de jongste aarzelde even, dacht aan het verschil van arbeid en pret, maar de andere trok haar voort. „Ik houd niet van dat voor elkaar staan draaien”. En de man keek hen even na en trok zijn last weer voort. Maar s'avonds huilde het meisje, toen zij erover nadacht.

Waarom?

En ik fietste eens en zag een zwaar, groot schip in den wind opvaren. Het werd geboomd en getrokken door een man en eene vrouw. En de borst van de vrouw was ingedrukt en zij haalde zwaar adem.

Waarom?

En ik zag hem voorbijkomen, den werkman. Wij vermaakten ons met leeftijden schatten. Ik wist, hoe oud hij was, 35, maar zij schatten hem vijftig. En op het ware antwoord zeiden zij: „Och, een werkman is zoo vroeg oud!”

Waarom?

En er was collecte langs de huizen voor het arnhuis. Het ware oude mannen met oude hooge hoeden en oude jassen. Zij collecteerden voor zich zelf, misschien kreeg het huis door hun armoedig uitzien wat meer. Wat was hun leven? Zij werkten tot zij niet meer konden en nu bedelden zij om hun levensonderhoud.

Waarom?

ENIT.

De Troonrede.

Vergeeten wij welwillend de Sabbath-ontheiliging, die door het Christelijk Ministerie in naam der Christelijkheid werd toegelaten, reeds bij den aanvang van zijn optreden; dan is de Troonrede het eerste bedrijf, waarmede het voor het voetlicht treedt.

Of dit bedrijf ook „vroom bedrijf” is, en of het voor de toekomst zijn kan: een hechte basis van goeden arbeid op wetgevend gebied, dan wel of we hier te doen hebben met den aanvang eener „vertooning”, met een spelen met het goed vertrouwen der kleine luyden; wij zullen er thans liever weinig van gewagen, omdat wij spoedig genoeg zullen hooren, hoe de daden spreken.

Intusschen, we zullen hier enkele stukken uit de Troonrede aanhalen, en ons voornamelijk dit afvragen: 1e waar ligt het verschil tusschen Christelijke en liberale politiek, 2e wat hebben de arbeiders te hopen, wat te vreezen.

„De algemeene volkstoestand stemt in velerlei opzicht tot dank. Intusschen mag niet worden voorbijgezien, dat op geestelijk, als stoffelijk gebied een wijziging van toestanden is ingetreden, die meer dan tot dusver de overheid tot het geven van leiding en het verleenen van steun noodzaakt. Hierbij behoort zij voort te bouwen op de Christelijke grondslagen van ons volksleven.”

Allereerst past hier de vraag: Wat zijn die Christelijke grondslagen van ons volksleven? Indien deze grondslagen andere zijn, dan waarop de liberalen bouwden, zou toch wel eenige omschrijving noodig zijn, want aan een frase hebben we niet meer genoeg. En indien deze grondslagen dezelfde zijn als de liberale, waarvoor dan al die herrie bij de verkiezingen over die goddelooze liberalen? Wij meenden verder, dat de anti-revolutionairen zoo droef waren, over de ontkerstening van ons staatsrecht, dat ze het staats-

recht zouden gaan opbouwen op gansch andere basis; — gaat de nieuwe regeering nu voortbouwen aan het liberale werk?

Gelukkig nogtans, dat het ministerie het noodig oordeelt de toestanden in onze maatschappij te leiden en hierbij te steunen. Dat is tenminste nog niet dadelijk reactie; men zal dus, belooft men, de sociale hervormingen op denzelfden voet voortzetten. Wel herinneren we ons uit de verkiezingsdagen dat men toen van „krachtig ingrijpen” sprak; — of — of is dit van gelijke beteekenis met het teedere leiden en steunen?

„Voor de vrijmaking van het onderwijs in zijn verscheidene vertakkingen, zal op den ingeslagen weg worden voortgegaan.” Ligt hier dan iets anders in opgesloten, dan de erkenning, dat de liberale voorgangers op den goeden weg waren, waarom dan clericaal?

„Het arbeidscontract vereischt nadere regeling” meenen ook de liberalen, er bestaat zelfs reeds een ontwerpwet.

„De verplichte verzekering door de ongevallenwet voorgeschreven zal onverwijld worden uitgevoerd” tot niet geringe vreugde alliecht van de liberalen Lely en Borgesius, die ook reeds toezeiden de zeevisscherij en de landbouw er bij te nemen.

Maar thans komen de punten van verschil.

De verplichte verzekering, in alle liberale kringen een vraag van den dag, zal ook door dit ministerie ter hand genomen worden. Echter moet het geld dat voor de staatsbijdrage noodig is door duur brood en andere duurere levensmiddelen uit de armoed-zakken der proletariërs gehaald worden. Dat heet mogelijk nog wel gode-welgevallig.

Denk eens goed na wat een zegening voor de arbeiders: Men verplicht hen allen van een veel-te-laag loon voor de zeer weinigen die er van genieten zullen nog een belangrijk deel af te staan; en om dan nog een bijdrage voor den staat te vergaren verhoogt men den prijs van hun brood.

„Indien de minvermogene door deze herziening mocht worden gedrukt, zal hiermee rekening worden gehouden bij de bepaling van zijn bijdrage in de verplichte verzekering.” Hierin ligt dus de erkenning van de voorstanders der invoerrechten dat zij ernstig gevaar zien voor druk op den minvermogene.

Men zal dus der arbeiders directe bijdrage verminderen (bij al te grooten druk) doch het geld moet er wezen en dus hun indirecte (de broodbelasting) verhoogen.

Edoch! „De invoering van snelvuurgeschut, die niet kan uitblijven, zal aanzienlijke geldelijke offers vergen.”

Men wil gaarne in een politiek program of in een troonrede besliste, positieve uitingen, men wil weten waaraan men zich te houden heeft. Welnu, deze zin van snelvuurgeschut is bezwaarlijk voor twee uitleggingen vatbaar. En nadat dus het legerwetschandaal door de kapitalistische meerderheid der Kamer is voltrokken; nadat het proletariaat aan lijf en verdienste door de nieuwe bloedwet is geslachteerd; nadat op de schouders van het volk te torsen is gelegd een schandelijk zware last, een uitheemsche last die vloekt met alle christelijke en onchristelijke grondslagen van ons volksleven en volkskarakter; na dit alles komt de geestdriftigste militairist van Nederland, en dat nog wel in den naam van den Christus van liefde en vrede, aankondigen, dat „aanzienlijke geldelijke offers” voor snelvuurgeschut te wachten zijn. Komt dan allen tot hem, gij allen die belast en beladen zijt en hij zal u verpletteren.

En toch, en toch: de Troonrede is christelijk, al zagen we het tot dusverre nog niet. Doch bij het slot wordt medegedeeld dat het op den weg der Regeering ligt „de Christelijke zending in Indië op vaster voet steun te verleen.”

Wij hebben dus te verwachten, nóg meer zendelingen met toebehooren; nog meer kerstening; nog meer alcohol, moorden van inlanders, oorlogschepen verovering van landen, verbranding der hutten, plundering en beschaafde uitzuiging, onrecht maar och: ook het komend onrecht zal wel eens verjaren.

Met recht zegt het Centrum dat op het geheel een „Christelijk cachet” gedrukt is. Zou Christus echter met het mammonisme dat onder dit cachet verborgen is blijmoedig kunnen instemmen?

Th. v. D. W.

Correspondentie.

Verschillende stukken moeten tot den volgenden week wachten. RED.

ADVERTENTIEN.

Gelegenheid tot het plaatsen van een EETTAFEL voor 4 à 6 personen.

Adres Bureau van dit Blad.

Een nette, gemeubileerde
Zitkamer met frissche Alcoof te huur

zeer voordeelige conditiën.

Adres te bevragen Bureau van dit Blad.

Bij A. H. ADRIANI te LEIDEN is verschenen:

**HEGEL'S
PHILOSOPHIE DER RELIGION**
mit einem Commentar herausgegeben

VON
PROF. BOLLAND.

Erster Theil.

Men gelieve Prospectus aan te vragen.

Ondergeteekenden bevelen zich beleefd aan tot het leveren van

BOUQUETTEN, KRANSEN
en verdere Bloemwerken.

T. KOESLAG & ZN.
Koningsplein 23.

Bij Gebr. BELINFANTE te 's GRAVENHAGE is verschenen:

J. VAN DER BREGGEN.

Leiddraad bij het oplossen van vraagstukken betrekking hebbende op de Differentiaalrekening.

Prijs f 2,50.

Ondergeteekende heeft de eer hiermede te berichten dat de WIJNEN der firma

KOOPMANS & BRUINIER

voorheen verkrijgbaar door bemiddeling van Mevr. de Wed. A. C. KOENE-SCHIMMEL thans bij hem verkrijgbaar zijn.

Aanbevelend,

J. J. G. BOERE,

Telefoonnummer 188.

Hypofitusbuurt 2.

**NIEUW FEESTLOKAAL
HAVENSTRAAT.**

met Tooneel, Buffet, Piano, enz. wordt aan HH. Studenten bijzonder aanbevolen tot het houden van Groenjoel of andere partijen. Dagelijks te bezichtigen.

Adres H. J. TE MELJ, Markt 40.

Speciaal adres voor beste VIOL- en CELLO-SNAREN.

Ivens Foto-Artikelen.

Uitsluitend verkrijgbaar bij
ADR. VAN OOSTEN,
 Koornmarkt 46, DELFT.

Oranje Limonade.

van het Delftsche Scheikundig Laboratorium is steeds
 voorhanden bij

J. J. G. BOERE,
 Telefoonnummer 188. Hypolitusbuurt 2.

P. C. B. TEN BOSCH, MAGAZIJN VAN PIANO'S EN ORGELS. Oude Delft 17, (Rotterdamsche Poort), Delft.

Speciaal adres voor het **HUREN VAN PIANO'S.**
 Billijke conditiën; geregelde maandelijksche stemming.

DICTATEN.

De ondergeteekende beveelt zich beleefd aan tot het
 overschrijven van DICTATEN.

Koornmarkt 25. **J. VAN WEELE.**

Assurantie Maatschappij tegen Brand- schade en op het Leven

DE NEDERLANDEN, van 1845.

Kapitaal f 4,000,000,00
 Reserves ult. 1900. " 1,877,900,00
 Betaalde Brandschaden tot ult. 1900 " 21,625,000,00

Verzekeringen op Inboedels van HH. Studenten
 worden tegen vaste en billijke premie zonder
 nabetalings gesloten door bemiddeling van
 den Heer **W. WALTMAN.**

Kantoor: Technische Boekhandel,
 BINNENWATERSLOOT 33.

L'Etudiant Socialiste.

Organe international des Etudiants et Anciens
 Etudiants Socialistes.

(Paraissant le 1er et 15me de chaque mois.)
 Abonnement d'un an fl. 1 50.

Administration et Rédaction: 38, RUE DE TREVES,
 BRUXELLES.

Nog enkele exemplaren van het

FEESTNUMMER VAN „MINERVA,”
JUNI 1900

zijn verkrijgbaar tegen verminderden prijs van f 0,75 bij
J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot.

PIANO'S IN HUUR.

PIANO'S IN HUUR ad f 5 per maand
PIANO'S IN HUUR inbegrepen het
PIANO'S IN HUUR Stemmen
PIANO'S IN HUUR bij **F. J. RAAR,**
PIANO'S IN HUUR NIEUWSTRAAT 6-8, DELFT.

A. J. PRINS,

Choorstraat 42, Delft.

GOEDKOOPSTE PAPIERHANDEL.

Cahiers met blauwe omslag	40 bldz., p.	dozijn	f 0,35
Cahiers	" "	" "	" 0,45
Cahiers	" "	76 "	" 0,80
Cahiers met zwarte	" "	80 "	" 1,—
Dictaat-Cahiers met zwart leeren omslag,			
164 bladz			f 0,18
Dictaat-Cahiers, met geel omslag, 80 bladz., 10			
cents per dozijn			f 1,10
Dictaat-Cahiers, geel omslag, 40 bladz., 6 cents			
per dozijn			" 0,65
Blauw gelijnde Notitieboekjes van prima kwal.			
zwaar papier, 40 bldz., per dozijn			" 0,25
Notitieboekjes met wasdoek omslag, 100 bladz.,			
per stuk f 0,04, per dozijn			" 0,42 ⁵
Prima Stuiverspotlooden per dozijn			" 0,21
Prima Kantoorpotlooden			" 0,28
Extra fijne potlooden			" 0,35
Zuivere Graphite potlooden (per stuk 10 cts			
per dozijn			" 0,45

Voorhanden bij **J. WALTMAN Jr.,**
 Binnenwatersloot 33.

BOEKDRUKKERIJ J. WALTMAN JR.

BINNENWATERSLOOT 33,

BEVEELT ZICH AAN VOOR HET LEVEREN VAN

VISITEKAARTJES, INVITATIEKAARTEN, PROGRAMMAS,

BALBOEKJES, MENU'S, CONVOCATIEBILJETTEN,

DIPLOMA'S, KWITANTIEN, REGLEMENTEN, STATUTEN.

